

ZARZĄDZENIE

Dnia 14 sierpnia 2024 r.

Na podstawie art. 80 § 2b ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 334, zwanej dalej „u.s.p.”) w związku z art. 10 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2024 r. poz. 622, zwanej dalej „u.SN.”)

zarządzam:

1. odmówić przyjęcia wniosku prokuratora Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu z dnia 10 czerwca 2024 r., który wpłynął do Sądu Najwyższego w dniu 11 lipca 2024 r., o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej X.Y. – sędziego Sądu Najwyższego w stanie spoczynku z uwagi na niespełnienie warunków formalnych wniosku;
2. odpis zarządzenia doręczyć wnioskodawcy, sędziemu Sądowi Najwyższego w stanie spoczynku X.Y. i jego obrońcom oraz Rzecznikowi Dyscyplinarnemu Sądowi Najwyższego, wraz z pouczeniem, że na zarządzenie to przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego – Izby Odpowiedzialności Zawodowej w terminie zawitym 7 dni od dnia jego doręczenia.

UZASADNIENIE

W dniu 11 czerwca 2024 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek prokuratora Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (sporządzony 10 czerwca 2024 r.) o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Najwyższego w stanie spoczynku X.Y. za to, że:

1. w dniu 27 maja 1983 r. w K. jako funkcjonariusz publiczny państwa komunistycznego, pełniąc funkcję sędziego Sądu [...] Okręgu Wojskowego działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. i A. C. dopuścił się zbrodni komunistycznej stanowiącej także zbrodnię przeciwko ludzkości popełnioną z motywów politycznych, a polegającą na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka w ten sposób, że przekraczając swoje uprawnienia bezprawnie pozbawił wolności K. B. na okres powyżej 14 dni w okresie od dnia 27 maja 1983 r. do dnia 31 sierpnia 1982 r. poprzez wydanie postanowienia o nieuwzględnieniu wniosku o uchylenie wobec niego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania pod zarzutem, iż K. B. w okresie od marca do września 1982 r. nie odstąpił od działalności związkowej poprzez rozpowszechnianie ulotek, przekazywanie materiałów poligraficznych i usiłowanie przewrócenia przy użyciu stalowej liny napisu „[...]”, czym miał dopuścić się przestępstwa z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym oraz, że w sierpniu 1982 r. posiadał materiał wybuchowy, czym miał dopuścić się przestępstwa z art. 143 k.k. z 1969 r. w sytuacji, gdy K. B. nie wypełnił znamion przypisanego mu przestępstwa z uwagi na fakt, iż zarzucane mu działanie stanowiło jedynie rozpowszechnianie ulotek wzywających do uchylenia stanu wojennego, co nie nosiło znamion kontynuowania działalności związkowej, a nadto działanie to nie stanowiło czynu społecznie niebezpiecznego, ponadto stan zdrowia jego żony i warunki, w jakich znajdowały się jego dzieci, pociągały za sobą wyjątkowo ciężkie warunki dla rodziny aresztowanego, co stanowiło opisaną w art. 218 k.p.k. z 1969 r. przesłankę do uchylenia tymczasowego aresztowania, przez co działał na szkodę interesu jednostki i interesu publicznego, które to działanie stanowiło poważne prześladowanie K. B. z powodu jego przynależności do określonej grupy politycznej, która sprzeciwiła się bezprawnemu wprowadzeniu stanu wojennego oraz pozbawieniu podstawowych praw i wolności obywatelskich,
– tj. o przestępstwo z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. przy zastosowaniu art. 4 k.k. z 1997 r. oraz art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o

Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023 r. poz. 102).

Sekretariat Wydziału I Izby Odpowiedzialności Zawodowej pismem z dnia 5 lipca 2024 r. zwrócił się do Instytutu Pamięci Narodowej – Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w K. o niezwłoczne nadesłanie brakujących dokumentów, tj. tomów IX-XI akt o sygn. akt [...] oraz kart 1489-1526 z tomu VIII sprawy o podanej wyżej sygnaturze.

W odpowiedzi na to pismo prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu przy piśmie z dnia 10 lipca 2023 r., które do Sądu Najwyższego wpłynęło w dniu 11 lipca 2024 r., przesłał brakujące dokumenty oraz dwa egzemplarze „poprawionego wniosku o zezwolenie na ściganie X.Y.”.

Wniosek o zezwolenie na pociągnięcie sędziego Sądu Najwyższego w stanie spoczyńku X.Y., który wpłynął do Sądu Najwyższego w dniu 11 lipca 2024 r., podobnie jak wniosek nadesłany 11 czerwca 2024 r., również jest datowany na 10 czerwca 2024 r. We wniosku nadesłanym 11 lipca 2024 r. sformułowano wobec wyżej wymienionego podejrzenie o to, że:

1. w dniu 19 maja 1983 r. w K. jako funkcjonariusz publiczny państwa komunistycznego, pełniąc funkcję sędziego Sądu [...] Okręgu Wojskowego działając wspólnie i w porozumieniu z J. K. i A. C. dopuścił się zbrodni komunistycznej stanowiącej także zbrodnię przeciwko ludzkości popełnioną z motywów politycznych, a polegającą na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka w ten sposób, że przekraczając swoje uprawnienia bezprawnie pozbawił wolności K. B. na okres powyżej 14 dni w okresie od dnia 19 maja 1983 r. do dnia 2 września 1983 r. poprzez wydanie wyroku skazującego o sygn. SoW [...] na karę łączną jednego roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, przypisującego mu, iż K. B. w okresie od marca do września 1982 r. nie odstąpił od działalności związkowej poprzez rozpowszechnianie ulotek, przekazywanie materiałów poligraficznych i usiłowanie przewrótów przy użyciu stalowej liny napisu „[...]”, czym miał dopuścić się przestępstwa z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym oraz, że w sierpniu 1982 r. posiadał materiał wybuchowy, czym miał dopuścić się przestępstwa z art. 143 k.k. z 1969 r. w sytuacji, gdy

K. B. nie wypełnił znamion przypisanych mu przestępstw z uwagi na fakt, iż zarzucane mu działanie stanowiło jedynie rozpowszechnianie ulotek wzywających do uchYLENIA stanu wojennego, co nie nosiło znamion kontynuowania działalności związkowej, a nadto działania te nie stanowiły czynów społecznie niebezpiecznych, przez co działał na szkodę interesu jednostki i interesu publicznego, które to działanie stanowiło poważne prześladowanie K. B. z powodu jego przynależności do określonej grupy politycznej, która sprzeciwiła się bezprawnemu wprowadzeniu stanu wojennego oraz pozbawieniu podstawowych praw i wolności obywatelskich, – tj. o przestępstwo z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. przy zastosowaniu art. 4 k.k. z 1997 r. oraz art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023 r. poz. 102).

2. w dniu 19 maja 1983 r. w K. jako funkcjonariusz publiczny państwa komunistycznego, pełniąc funkcję sędziego Sądu [...] Okręgu Wojskowego działając wspólnie i w porozumieniu z J. K. i A. C. dopuścił się zbrodni komunistycznej stanowiącej także zbrodnię przeciwko ludzkości popełnioną z motywów politycznych, a polegającą na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka w ten sposób, że przekraczając swoje uprawnienia bezprawnie pozbawił wolności J. Z. na okres powyżej 14 dni w okresie od dnia 19 maja 1983 r. do dnia 5 września 1983 r. poprzez wydanie wyroku skazującego o sygn. SoW [...] na karę łączną jednego roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności, przypisującego mu, iż J. Z. w okresie od lutego do kwietnia 1982 r. nie odstąpił od działalności związkowej poprzez rozpowszechnianie ulotek, przekazywanie materiałów poligraficznych i usiłowanie przewrótca przy użyciu stalowej liny napisu „[...]”, czym miał dopuścić się przestępstwa z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym oraz, że w sierpniu 1982 r. nakłaniał K. B. do przekazania materiału wybuchowego L. K., czym miał dopuścić się przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. z 1969 r. w zw. z art. 143 k.k. z 1969 r. w sytuacji, gdy J. Z. nie wypełnił znamion przypisanych mu przestępstw z uwagi na fakt, iż zarzucane mu działanie stanowiło jedynie rozpowszechnianie ulotek wzywających do

uchylenia stanu wojennego, co nie nosiło znamion kontynuowania działalności związkowej, a nadto działania te nie stanowiły czynów społecznie niebezpiecznych, przez co działał na szkodę interesu jednostki i interesu publicznego, które to działanie stanowiło poważne prześladowanie K. B. z powodu jego przynależności do określonej grupy politycznej, która sprzeciwiła się bezprawnemu wprowadzeniu stanu wojennego oraz pozbawieniu podstawowych praw i wolności obywatelskich,

– tj. o przestępstwo z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. przy zastosowaniu art. 4 k.k. z 1997 r. oraz art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023 r. poz. 102).

3. w dniu 27 maja 1983 r. w K. jako funkcjonariusz publiczny państwa komunistycznego, pełniąc funkcję sędziego Sądu [...] Okręgu Wojskowego działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. i A. C. dopuścił się zbrodni komunistycznej stanowiącej także zbrodnię przeciwko ludzkości popełnioną z motywów politycznych, a polegającą na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka w ten sposób, że przekraczając swoje uprawnienia bezprawnie pozbawił wolności K. B. na okres powyżej 14 dni w okresie od dnia 27 maja 1983 r. do dnia 2 września 1983 r. poprzez wydanie postanowienia o nieuwzględnieniu wniosku o uchylenie wobec niego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania pod zarzutem, iż K. B. w okresie od marca do września 1982 r. nie odstąpił od działalności związkowej poprzez rozpowszechnianie ulotek, przekazywanie materiałów poligraficznych i usiłowanie przewrótów przy użyciu stalowej liny napisu „[...]”, czym miał dopuścić się przestępstwa z art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym oraz, że w sierpniu 1982 r. posiadał materiał wybuchowy, czym miał dopuścić się przestępstwa z art. 143 k.k. z 1969 r. w sytuacji, gdy K. B. nie wypełnił znamion przypisanych mu przestępstw z uwagi na fakt, iż zarzucane mu działanie stanowiło jedynie rozpowszechnianie ulotek wzywających do uchylenia stanu wojennego, co nie nosiło znamion kontynuowania działalności związkowej, a nadto działanie to nie stanowiło czynu społecznie niebezpiecznego, ponadto stan

zdrowia jego żony i warunki, w jakich znajdowały się jego dzieci, pociągały za sobą wyjątkowo ciężkie warunki dla rodziny aresztowanego, co stanowiło opisaną w art. 218 k.p.k. z 1969 r. przesłankę do uchylenia tymczasowego aresztowania, przez co działał na szkodę interesu jednostki i interesu publicznego, które to działanie stanowiło poważne prześladowanie K. B. z powodu jego przynależności do określonej grupy politycznej, która sprzeciwiła się bezprawnemu wprowadzeniu stanu wojennego oraz pozbawieniu podstawowych praw i wolności obywatelskich,

– tj. o przestępstwo z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. przy zastosowaniu art. 4 k.k. z 1997 r. oraz art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023 r. poz. 102).

Porównując wnioski, które wpłynęły do Sądu Najwyższego w dniu 11 czerwca 2024 r. i w dniu 11 lipca 2024 r., należy stwierdzić, że wnioskodawca nie tylko dokonał korekty zarzutu zawartego we wniosku z dnia 11 czerwca 2024 r. usuwając z jego treści niedokładności i omyłki pisarskie (pkt III wniosku z dnia 11 lipca 2024 r.), ale przede wszystkim pierwotnie złożony wniosek rozszerzył o dalsze dwa zarzuty (pkt I i II wniosku z 11 lipca 2024 r.). Tego typu „rozszerzenie” wniosku należy jednak uznać za niedopuszczalne, albowiem ma ono merytoryczny, nie zaś techniczny charakter. Wymaga dostrzeżenia, że ani przepisy u.SN., ani stosowane na mocy odesłania zawartego w art. 10 § 1 u.SN. przepisy u.s.p., nie przewidują możliwości „poprawienia” wniosku o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej przez objęcie nim czynów nie objętych pierwotnie złożonym wnioskiem.

Należy zatem uznać, że wniosek prokuratora Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu nadesłany 11 lipca 2024 r. jest zupełnie nowym wnioskiem i nie jest dopuszczalne potraktowanie go jako „zastępującego” wniosek nadesłany w dniu 11 czerwca 2024 r. W konsekwencji w sprawie o sygn. akt I ZI 31/24 złożone zostały dwa odrębne wnioski, co w świetle regulacji zawartej w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. jest niedopuszczalne. Z powołanego przepisu wynika bowiem, że nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, jeżeli co do tego samego czynu tej samej osoby toczy się postępowanie wcześniej wszczęte.

Wobec powyższego wnioskodawca winien sporządzić nowy wniosek o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Najwyższego w stanie spoczynku X.Y., który będzie obejmował wyłącznie czyny wskazane w „poprawionym” wniosku w pkt I i II (bądź inne czyny niż wskazane we wniosku złożonym w dniu 11 czerwca 2024 r.) i złożyć go do Izby Odpowiedzialności Zawodowej wraz z aktami sprawy.

Niezależnie od powyższego wnioskodawca winien wyjaśnić istotne wątpliwości podniesione przez jednego z obrońców, który w piśmie z dnia 31 lipca 2024 r. wskazał m.in., iż „wniosek „nowy” nosi datę 10 czerwca 2024 r., a zatem tę samą datę co wniosek poprzedni znajdujący się w aktach sprawy. Wobec faktu, że znalazł się on dopiero na skutek korespondencji wywołanej pismem z Izby Odpowiedzialności Zawodowej (po dostrzeżeniu braku akt przez drugiego z obrońców sędziego X.Y.), uważam, iż nie mógł być on sporządzony w dniu 10 czerwca 2024 r., bo w tej dacie był sporządzony poprzedni wniosek. Mam w takiej sytuacji prawo stwierdzić, że wniosek jest antydatowany, a zatem dokonano poświadczenia nieprawdy w tym dokumencie, albowiem w dniu 10 czerwca 2024 r. nie mógł IPN wystawić dwóch różnych dokumentów”.

Mając na względzie przytoczoną argumentację, zarządzono jak na wstępie.

[SOP]

[ms]